

Κυριακή 15η Σεπτεμβρίου 2019 (Κυριακή
μετά τήν Ὑψωσιν).

Μρ. 8, 34 – 9, 1.

*«τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς
αὐτοῦ;» Μρκ. 8, 37.*

Λίγο μετά τή μεγάλη ἑορτή τῆς Ὑψώσεως τοῦ
Τιμίου Σταυροῦ καί μπροστά στό μεγαλεῖο καί τήν
εὐγένεια τῆς θυσίας τοῦ Θεανθρώπου ἡ Ἁγία μας
Ἐκκλησία μᾶς βάζει νά προβληματιστοῦμε σοβαρά
μ' ἓνα λόγο πού βγῆκε ἀπό τό στόμα Του, πρίν
προχωρήσει στή θυσία αὐτή.

Μᾶς βάζει ὁ Κύριος ν' ἀναρωτηθοῦμε: «τί δώ-
σει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;». Τό
κάνει αὐτό γιά νά ὀδηγηθοῦμε σέ μερικά συμπερά-
σματα χρήσιμα γιά τόν τρόπο πού ζοῦμε καί γιά τίς
ἀποφάσεις μας.

Ἡ ψυχὴ μας κατ' ἀρχήν, ἡ ζωὴ μας, ἡ προσωπι-
κότητά μας εἶναι ἓνα δῶρο πού μᾶς χαρίστηκε. Δέν
εἶναι κάτι πού μᾶς ἀνήκει δικαιοματικά. Οὔτε εἶναι
κάτι πού τό δημιουργήσαμε ἐμεῖς. Ἡ ψυχὴ μας εἶναι
ἡ ζωντανή σφραγίδα τοῦ Θεοῦ στήν ὕπαρξή μας. Εἶ-

ναι ἡ ἀναπνοή τοῦ Δημιουργοῦ πάνω μας. Μᾶς δόθηκε ἀπό ἀγάπη. Ἔχει τή δυνατότητα νά ἀντανακλάει τήν ἀγάπη, νά παράγει καί νά χαρίζει ἀγάπη. Ἡ ψυχή εἶναι ἓνα δῶρο πρὸς διαχείριση καί ὄχι πρὸς κατοχή. Κάθε ἄνθρωπος διαχειρίζεται κατὰ τέτοιο τρόπο τήν ψυχή του ὥστε νά παραμένει καθαρή καί ζωντανή εἰκόνα Αὐτοῦ πού τοῦ τή χάρισε. Ἄν δέν κάνει αὐτή τή σωστή διαχείριση, ἡ ψυχή του σκοτεινιάζει ὡς εἰκόνα, κουρελιάζεται καί καθίσταται ἄχρηστη. Μία τέτοια ψυχή εἶναι πλέον χαμένη σάν ἓνας πίνακας πού πέταξαν ἐπάνω του λαδομπογιές καί τόν ἀλλοίωσαν.

Τό δεύτερο πολύ σημαντικό συμπέρασμα ἀπό τά λόγια τοῦ Κυρίου εἶναι πῶς δέν ὑπάρχει ἀντάλλαγμα τόσο μεγάλης ἀξίας, πού νά μπορεῖ νά ἀντισταθμίσει τήν ἀξία τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς. Εἶναι φυσικό νά μήν ὑπάρχει τέτοιο ἀντάλλαγμα, διότι, ἂν ὑπῆρχε, θά ἔπρεπε κι ἐκεῖνο νά εἶναι εἰκόνα τοῦ Θεοῦ καί νά κουβαλάει τήν πνοή τοῦ Δημιουργοῦ. Ὁ Πλάστης τοῦ παντός ὅμως δημιούργησε τά πάντα μέ Τό Λόγο Του. Τό μόνο πλάσμα γιά τή δημιουργία τοῦ ὁποίου συνῆλθε ὀλόκληρη ἡ Ἁγία Τριάδα καί πού τό σφράγισε μέ τήν εἰκόνα Τῆς εἶναι ὁ

άνθρωπος. Ἄφοῦ λοιπόν κανένα δημιούργημα δέν κατέχει τή σφραγίδα τοῦ Θεοῦ, τίποτε δέν μπορεῖ νά δοθεῖ ὡς ἀντάλλαγμα γιά τήν ἀνθρώπινη ψυχή, πού μόνη κατέχει αὐτή τή σφραγίδα. Ἀπόδειξη αὐτῆς τῆς ἀλήθειας εἶναι ὁ θάνατος. Τά πάντα ὑπόκεινται στό θάνατο ἐκτός ἀπό τήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου. Ἐκείνη παραμένει ἀθάνατη καί εἶναι προορισμένη, ἀφοῦ νικήσει τό χῶρο καί τό χρόνο, νά ζήσει στήν αἰωνιότητα. Ἄρα, εἶναι μεγάλη ἀνοησία νά προσπαθήσει κάποιος ν' ἀνταλλάξει κάτι ἀθάνατο καί αἰώνιο μέ κάτι φτηνό καί πεπερασμένο.

Τό τρίτο συμπέρασμα σημαίνει πῶς, γιά νά πεῖ αὐτό τό λόγο ὁ Χριστός, πολλές φορές ὁ ἄνθρωπος προσπαθεῖ νά βρεῖ ἀντάλλαγμα γιά τήν ψυχή του. Μάλιστα ὄχι μόνο ἓνα ἀντάλλαγμα, ἀλλά πολλά καί διαφορετικά. Τοῦτο ὀφείλεται στό ὅτι δέν γνωρίζει τήν ἀξία τῆς ψυχῆς του καί τόν ἀθάνατο χαρακτήρα της. Τή συγκρίνει μέ τά δεδομένα τοῦ κόσμου καί προσπαθεῖ νά τήν ἀνταλλάξει μ' αὐτά. Ἔτσι ξεπουλάει τήν ψυχή του γιά τό χρῆμα καί τήν ὕλη, γιά τήν ἡδονή καί τίς ἀπολαύσεις, γιά τή δόξα καί τή φήμη. Ἀλλάζει τό χαρακτήρα του, προδίδει τίς ἀρχές του,

ἀποστρέφεται τήν ἀρετή, ἐναγκαλίζεται τήν ἁμαρτία, φτάνει ἀκόμη καί στίς μεγαλύτερες πτώσεις, γιά νά κερδίσει ὅλ' αὐτά πού εἶναι ἀσήμαντα καί τά θεωρεῖ σημαντικά καί νά χάσει τό ἕνα καί πιό σημαντικό, πού εἶναι ἡ ψυχή του, ἡ ζωή του, ἡ ὕπαρξή του, ἡ προσωπικότητά του.

Αὐτή τήν τραγικότητα τῆς ἀπώλειας τῆς ψυχῆς βιώνει ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος. Ἔστησε ἕναν κόσμο, ὑποτίθεται, ἰδανικό καί προηγμένο. Στήν πραγματικότητα, ὅμως, δημιούργησε ἕνα περιβάλλον μέσα στό ὁποῖο ἡ ψυχή του περιπλανιέται καί ἀποπροσανατολίζεται. Ἔστησε ἕνα σύστημα ἀξιῶν, στό ὁποῖο μετράει τό χρήμα καί ὁ ἐγωισμός. Ἀπώλεσε τό πρόσωπό του, δηλαδή τήν ψυχή του, γιά νά κερδίσει πράγματα ἀμφίβολης ποιότητας, διάρκειας καί ἀξίας. Βιώνει τήν τραγικότητα νά φάχνει ἀπ' ἔξω τό ἰδανικό, χάνοντας τό ἰδανικό πού κουβαλάει μέσα του.

Σ' αὐτή τή δύσκολη καί ἄβολη κατάσταση ὑπάρχει μία καί μοναδική λύση. Ἡ λύση εἶναι νά καταφύγουμε στό Δημιουργό τῆς ζωῆς μας καί τῆς ψυχῆς μας. Ν' ἀρχίσουμε αὐτή τήν ταλαίπωρη ψυχή, πού λερώθηκε ἀπό τήν ἁμαρτία, νά τήν καθαρίζουμε

μέ τή μετάνοια. Ὁ Κύριος, πού μᾶς ἀγαπάει ἀπέραντα καί θυσιάστηκε στό Σταυρό «ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν», δέ θά μᾶς ἐγκαταλείψει. Μέ ὄδηγό τό ἦθος τοῦ Σταυροῦ καί τήν ἐλπίδα τοῦ θριάμβου θά κερδίζουμε καθημερινά τήν ψυχή μας, θά δικαιώσουμε τή ζωή καί τήν ὑπαρξή μας καί θά ἐτοιμαζόμαστε γιά τήν αἰωνιότητα, πού μᾶς περιμένει ὅλους ἀνεξαρτήτως. Ἀμήν.